

Boros Imre

Pénzuralmi birodalom vagy nemzetek egyenrangú közössége épül Európában?

**Is an Empire Ruled by Money or the
Cooperation of Equal Nations Being Built
in Europe?**

Összefoglalás

Magyarország legutóbbi negyedszázada nem a jólétről szól. (A gazdasági növekedés GDP-alapon átlagban 1,5% volt, az ennél is fontosabb nemzeti jövedelem, a GNI pedig stagnált.) A magyar állam és társadalom átalakítását a kommunista modellből piacgazdasággá főként a posztkommunista és a neoliberais elvek alatt végezték az elmúlt két évtizedben. A Nyugat – beleértve az Európai Uniót is – hazánkat mindig reformelkötelezettnek és sikeres országnak minősítette, szerénynek sem mondható jóléti eredményeinek ellenére. A kudarcokon mélyen elkeseredett választók a 2010-es választásokon nagyon erős felhatalmazást adtak a Fidesznek, abban a reményben, hogy végre megnyitja a

DR. BOROS IMRE c. egyetemi docens, Budapesti Corvinus Egyetem, az első Orbán-kormány minisztere (drborosimre@yahoo.com).

boldogulás útját hazánk számára is. A választások óta meghozott törvények – beleértve az új alkotmányt is – megegyeznek más EU-tagországok gyakorlatával, vagy vita esetén a kormány hajlik a módosításra. Az EU parlamentjének baloldali többsége és a vele szimpatizáló világsajtó mégis szűnni nem akaró pergőtűz alatt tart mindent, ami hazánkban történik, a demokrácia megszüntetésével vádol. A kettős mércét látva teszi fel a szerző a kérdést, hogy merre halad az EU? Még mindig azonos jogállású nemzetek közössége, vagy halad a pénzuralom demokráciát mellőző rendszere felé?

Summary

Hungary' last quarter of a century is in no way a success story in terms of welfare. (While the average GDP growth was 1.5% , GNI stagnated). Transition from a communist model to market economy was tailored mostly by post-communist and neoliberal political forces. Despite Hungary's extremely poor performance in welfare, Western Europe and the European Union has always considered the country successful and open to reforms. Deeply disappointed, in 2010 the Hungarian voters provided a very strong support to the party Fidesz in the hope that it would open up chances for a better living. The laws adopted since the last elections, including the new constitution, correspond to the practice seen in other Member States of the European Union and in case of debates, the government is open to modification. Nevertheless, the leftist majority in the Parliament of the European Union and the global media keeps Hungary under unceasing fire for anything that happens in the country and accuses it of the termination of democracy. In view of the double standard applied in the European Union, the author ponders whether the European Union is still a community of nations of equal legal status or it is heading towards a non-democratic system ruled by money.

A 2010-es választások óta a hazánk ellen az EU különböző intézményei által folytatott eljárások – különös tekintettel a túlzottdeficit-eljárásra – felvetik azt a kételyt, hogy hazánk nem egyenrangú félként áll a küzdelemben, hanem valamifajta alárendeltségi szerepre kívánják az EU vezetői kárhozdatni. Az elmúlt három év tapasztalata mindenképpen felveti azt a jogos igényt, hogy megvizsgáljuk az Európai Unió valós

természetét abból a szempontból, hogy az mennyiben felel meg az alapító atyák népek együttműködő és egyenrangú közösségéről vallott vízióinak. Mély meggyőződés, hogy a magyar hiánycél megítélése körüli tízéves, bohózatba is beillő uniós magatartást csak akkor érthetjük meg, ha mélyen lenyúlunk az európai történelem gyökereihez. Ennek hiányában csak felületes, részben indulatvezérelt megállapításokat tehetünk. Mondhatjuk, hogy az EU szakapparátusai nem rendelkeznek a szükséges szakmai felkészültséggel. Azt is mondhatjuk, hogy hazánk ellen politikailag motivált játszma folyik. Utóbbi bár nem áll távol a valóságtól, mégis alaposabb bizonyításra szorul, mert ennek hiányában feltűntethető pusztán vádaskodásként is, amint gyakorta fel is róják nekünk az európai és a hazai politikai arénában. Az alapítatlan vádaskodás vádja alól a gyakorta megismétlődő igazunk sem véd meg bennünket. Szavunk elvész az ellenünk irányított, újra és újra felerősödő, média által tovább erősített hangorkánban. Ügyeink kezelésének európai kettős mércéjét csak akkor érthetjük, ha azokat az évszázados európai történetbe mélyen beágyazva szemléljük, az európai civilizáció alapjainak kialakulásától. Az európai civilizáció alapjait a Római Birodalomban rakták le. A birodalom, a római városállam létrejöttétől fogva, a terjeszkedésről és az alávetésről szólt. A városállam környezetét felülmúló szervezettsége következtében néhány évszázad alatt meghódította a félszigetet, alávetettségre kárhoztatta a félsziget nem római lakosait. Az alávetettség azt jelentette, hogy Róma erőforrásokat központosított saját szükségleteire az alávetettek kárára, onnét rabszolgákat hurcolt el, és adókat fizettetett. Tette ezt azért, hogy tovább terjeszkedhessen, ami a következő századokban bőséggel be is következett. Meghódította a mai Európa nagy részét, sőt behatolt a Közel-Keletre is, ugyanattól a birodalmi szemlélettől vezéreltetve. A terjeszkedést hódító hadjáratokon keresztül valósították meg. A frissen leigázott területek pedig hadizsákmány, rabszolgák és adók formájában térítették meg a hódítás költségeit, és járultak hozzá a további hódításokhoz, valamint a kedvezményezett római polgárok jólétéhez. A hódító hadvezéreket a politika (amit akkor a római szenátus

**Szavunk elvész az ellenünk
irányított, újra és újra
felerősödő... hangorkánban.**

jelenített meg) kisebb jelentőségű hódítás esetén szenátusi ovációval üdvözölte. Nagyobb hódítást pedig időtálló diadalívvel és az azon a zsákmányokkal való áthaladás jogát biztosító döntéssel jutalmaztak. Róma klasszikus birodalmi berendezkedés volt. A terjeszkedést és a kiemelt társadalmi osztályok (római polgárok) jólétét a jövedelmek és az erőforrások katonai erővel való folyamatos központosításával oldották meg. Az alávetők és az alávetettek között még fenntartható alá- és fölérendelésen alapuló birodalmi kapcsolat végleg akkor bomlott meg, amikor az alávetők a mértéktelenségig fokozták az erőforrások centralizálását, teljesen érzéketlenné váltak az alávetettek túlélési érdekeit illetően, amikor kimerültek az alávetettek erőforrásai, kiapadt a munkaerőt biztosító, korábban végtelennek gondolt rabszolga-utánpótlás. Ez a megalapozatlan hit együtt járt azzal, hogy megszűnt az alávetők realitásérzéke, dekadens jelenségek sora jött létre a hatalmi központban. Ez az állapot a két birodalomrészben nagy időbeli eltéréssel valósult meg. A tovább élő keleti birodalomrész még eredménytelen kísérletet is tett a nyugati bukás visszafordítására. A bukás együtt járt alapos ideológiaváltással, a római politeizmust a keresztény egyistenhit követte. Az alávetettség helyett rövid időre a keresztényi szeretet lépett előtérbe. Távolról se gondoljuk azonban, hogy a Római Birodalom bukásával a birodalmi szemlélet végképp kihalt volna Európában. Éppen ellenkezőleg. A következő évszázadok másból sem álltak, mint különböző birodalmi restaurációkból, sikeres és kevésbé sikeres kísérletekből. A módszerek sem változtak. Hadseregek, hódítások, alávetés, az erőforrások elvonása a birodalmi célok megvalósítása érdekében, majd a bukás. Érdemes a sikeresek és a kevésbé sikeresek közül néhányat megemlíteni. A német-római birodalmi alakulattal honfoglaló eleink is találkoztak, és sikerrel ütköztek is (907-ben). Tartósnak bizonyult konfliktusunkat velük a birodalomban államvallássá lett nyugati kereszténység felvételével és a Szent István király fején keresztényinek elismert koronával véltük lezárni, abban reménykedve, hogy így a birodalmi, kifosztó alávetettség elkerülhető. Hosszabb-rövidebb ideig tartó birodalmi restaurációt később is megvalósítottak az európai történelemben. A Habsburg-uralkodócsalád fénysebességgel emelkedett Európa legbefolyásosabb uralkodócsaládjává, vett uralma alá komoly területeket, egy ideig még Spanyolországot is. Minden szabadságküzdelmünk ellenére ezt a biro-

dalmi függőséget a maga erőforrás-központosító törekvéseivel együtt hazánk sem kerülhette ki, alávetettsége négyszáz évig maradt fenn. A birodalom új adókon és minket sújtó belső vámokon keresztül kérte jussát, valamint terjeszkedéséhez újoncokat fogdosott katonai szolgálatra. Kitartóan támadta a hazai szuverenitás utolsó bástyáit, a vármegei szervezeteket is. A Habsburg Birodalomban elfoglalt alárendelt helyzetünk csak a kiegyezés utáni ötven évben szűnt meg. Ez az időszak viszont páratlan gazdasági fellendülést hozott, pedig az osztrák partnerek az első évtizedben még kiszorították hazánkat olyan közös intézményből, mint a jegybank. Igaz azonban, hogy a fellendülésből szinte teljesen kiszorult a hazai történelmi középosztály, helyét a páratlan fejlődés új, hazánkba tömegesen áramló haszonélvezői vették át. A közös költségekhez való hozzájárulásunk folyamatosan nőtt, ami világosan jelezte a magyar területeknek az örökös tartományokhoz viszonyított dinamikusabb fejlődését. A megtermelt nemzeti jövedelem arányában járultunk hozzá ugyanis a közös költségekhez (külügy, hadügy). A pusztá szimbólumnál talán több az értelme annak, hogy a római császárokhoz hasonlóan a Német-római Birodalom és a Habsburg-uralkodók fejdíszé egyaránt a császári korona volt. A korzikai kisnemesből avanszált Bonaparte Napóleon sem adta alább. Az orosz háborúval azt célozta, hogy újra egyesíti a hajdani Római Birodalom keleti és nyugati részeit, sőt annál is többet. Hadai Egyiptomban is jártak. Terjeszkedése iszonyú költségeit pedig ő is előszeretettel delegálta a meghódított területekre. A Grande Armée katonáinak jó részét is onnét verbuválta. A porosz militarizmus hagyományaira építkező újkori második német birodalom is a terjeszkedést választotta, vezetői, I. és II. Vilmos is viselték a császári koronát. A Harmadik Birodalom, élén Adolf Hitlerrel, meg kiváltképpen a terjeszkedésről és az alávetésről szólt. Bizonyos faji alapon kiválasztott alávetetteknek még a római rabszolgáknál is szomorúbb sors, a fizikai megsemmisítés jutott.

RÖVID EURÓPAI LETÉRŐ A BIRODALMI ÚTRÓL

Európában a birodalmi szemlélet fenntartásának évszázadai borzalmas emberáldozatokkal jártak. Az alávetők és az alávetendők közötti sorozatos háborúk a felekben negatív végösszegű játszmák voltak. Hosszú évszázadok tapasztalata vezette rá a kontinens nyugati felének vezetőit,

hogy a második világháború pusztítása után ne a birodalmi szemlélet újjáélesztésén fáradozzanak, hanem lépjenek a felek tartós és kölcsönösen előnyös együttműködésének útjára. Érdeemes megjegyezni, hogy a felismerés csírái már az első világháború után megjelentek, a túlzottan magas német háborús jóvátételeket a franciák éppen azért mérsékeltek, mert az a nekik is előnyös gazdasági együttműködés akadályává vált. Az 1929-ben kitört gazdasági világválság és az 1933-as náci hatalomátvétel azonban ezt a csírat még szárba szökkenés előtt eltiporta. A franciák is elkezdték építeni 1929-től a Maginot-vonalat, készülődve az újabb háborúra. A nemzetek egyenrangú együttműködésének újraélesztésére a lehetőség a romokból építkezni kezdő Európában a múlt század ötvenes éveiben nyílt meg újra, pontosan ugyanazon az alapon, mint amely elbukott a húszas években, a két vezető állam, Németország és Franciaország együttműködésén a szén-, vas- és acéliparban. Ezt egészítette ki a Benelux országcsoport előrehaladott együttműködése, és ehhez csapódott Olaszország is. A háborúk nyomora megtanította a feleket arra is, hogy a saját termelésű, kielégítő mennyiségű és jó minőségű élelmiszer a közösség létérdeke. Élénken éltek a háborús években a német katonának osztott, Hitler-szalonnának csúfolt, bizonytalan összetételű gyümölcsíznek az emlékei, és mély nyomot hagytak a háború utáni évek élelmiszerjegyei. Ettől kívánt szabadulni a birodalmi szemléletről letért közösség, amikor a belső agrártermelésért és a biztonságos ellátásért milliárdokat áldozott. A felmerült költségek egy részének fedezésére a kívülről jövő élelmiszer hasznát vámokkal lefölözte. Az európai történelem ezen rövid szakaszát jogosan nevezték a jóléti társadalmak időszakának. Az elnevezést a politika is büszkeséggel vállalta, és gyakran emlegette az érintett évtizedekben. Tette ezt azért is, hogy nyilvánvaló ellentétpárt állítson az Európa közepén teret nyert szovjet típusú államokkal szemben, és bizonyítsa a tőkealapon szervezett társadalmak egyértelmű fölényét a szocialista demokráciának nevezett kommunista diktatúrákkal szemben. Ezt a fölényt nemcsak akkor érezhették az Európa keleti felébe szorult emberek, de elfogultság nélkül ma is kijelenthetjük, hogy ezt az azóta eltelt évtizedek sem tették megkérdőjelezhetővé. Nem véletlen tehát, hogy a szovjet uralom alól felszabadult népek a politikai rendszerváltást nagy többséggel helyeselték és támogatták, abban a hitben, hogy a második világháború utáni jóléti típusú társadalmakat ezen a térfélen is fel lehet építeni. Ennek eléré-

sére egyetlen útként a csatlakozás kínálkozott az Európai Unióhoz. Ezt az utat nemcsak az európai karrierívre vágyó politikai szereplők, de az országok lakosságának nagy többsége is támogatta. Akkor még fel sem tűnt a közvéleménynek, hogy a bukott rendszerek átszínezett vezérkariainak jószerivel több elismerés jár Nyugaton, mint a megbuktatásban sok személyes kockázatot vállalóknak.

ÁLCÁZOTT PÉNZHATALMI BIRODALOM SZERVEZŐDIK?

A korai birodalmi törekvések megvalósításában mindig a katonai erő állt a középpontban, mögötte a láthatatlan pénzhatalommal. A háborúk, hódító hadjáratok utat nyitottak a pénznek, a gazdasági terjeszkedésnek, ami aztán az alávetést tartóssá tette, az erőforrások centralizációját megvalósította. Időről időre azonban konfliktusok keletkeztek a birodalmi terjeszkedést megvalósító katonai és politikai erő és a pénzhatalom között. Ilyenkor a pénz más erőt keresett, előbb-utóbb buktak a korábbi birodalmi szerveződések, helyüket újak vették át. A Harmadik Birodalom és a szovjet típusú szerveződések pedig már egyenesen azt vették a fejükbe, hogy magát a pénzt saját uralmi szerkezetükbe sűrítik, megszüntetik az attól való függést. Más-más módon tették ezt. Közös lényegük, hogy a hazai pénzforgalom és a nemzetközi pénzpiacok közötti átjárást erős korlátok alá vették, a minimumra szorították. Mindkét szerveződés teljesen uralma alá vette a pénzkibocsátást. A náci hatalmi gépezet részére a birodalmi bank (Reichsbank) úgy teremtett pénzt, hogy az csak hasznosnak ítélt és elvégzett munkán alapuló pénzutasítványok leszámítolásával bocsátott ki újabb összegeket, valamint a birodalmi márkát elfogadottá tették alapanyag-szállító kisebb térségbeli országok szállítói részére. A szovjet Goszbank is öntötte a pénzt a gazdaságba, de arra már nem vigyázott, hogy a fogyasztóknak is elegendő áru álljon rendelkezésére. Ezért áruhiány és a felesleges fogyasztói kereslet miatt évtizedes latens inflációs nyomás keletkezett. Az erőforrásokat a katonai egyensúly fenntartására koncentrálták. Mára végképpen bizonyítottnak tűnik az egyik Rothschild hajdani kiszólása, hogy nem érdekel, Angliában ki az uralkodó és ki a miniszterelnök, amíg a pénzforgalom irányítása a kezében van. Mára a pénzügyi és kereskedelmi liberalizáció nagyfokú egységesített pénzforgalom-irányítást tett lehetővé az Európai Uniót és az Egyesült Álla-

mokat is magában foglaló euroatlanti térségben. Az 1989-ben meghirdetett washingtoni konszenzus nyitotta meg ehhez az utat a liberalizálás, deregulálás, privatizálás hármasszavával. A katonai erőre és a háborús hódításra épülő szerveződések a második világháborúval végképp elvesztették az értelmüket, illetve csak erős korlátokkal működhetnek. Egy korlátlan, atomfegyverekkel megívott háború ugyanis már olyan negatív végösszegű hozadékkal bírna, hogy az magának a pénznek szüntetné meg a táptalaját, a többletprofitszerzést, hiszen elpusztul a lakosság, a táj, nem lesz, aki és ahol a profit termelődjön.

**...a háborúzást nem szabad
a katonákra bízni, csak
a megbízás erejéig...**

A pénzemberek pedig már régóta ismerik az igazságot, hogy a háborúzást nem szabad a katonákra bízni, csak a megbízás erejéig, tehát korlátok között tartva. A politikának nem sikerült maga alá gyűrnie a pénzt, a pénz meg már nem tudta és nem is merte céljaiért kockázat nélkül harcba küldeni a katonákkal megerősített politikát. Nem maradt más, mint hogy a birodalmi szerveződés direkt pénzuralmi alapon induljon útjára. Erre nyílt meg a lehetőség a szovjet típusú rezsimek összeomlásával a nyolcvanas évek végén. Ekkor látta a pénzhatalom elérkezettnek az időt, hogy a birodalmi szervezés ügyét önállóan vegye a kezébe, hangzatos jelszavakba burkolt szabadságok meghirdetésével. A washingtoni konszenzus ugyanis szabadságokat hirdetett. Szabaduljunk meg a mindent megfojtó gazdasági szabályoktól, dereguláljunk. Vegyük el az állam kezéből a vagyont, hiszen korrupt bürokraták azt hanyagul kezelik, az állam rossz tulajdonos, tehát privatizáljunk. Tegyük szabaddá az áruk, a munkaerő és a tőke határokon átívelő mozgását, mert ez minden résztvevőnek csak előnnyel járhat. Liberalizáljunk tehát. Hármasszavóegyüttes, akárcsak a francia forradalomban. Valljuk meg, ki ne gondolta volna huszonöt évvel korábban, hogy létrejön majd egy kiegyenlítőedés, egy felzárkózás, mert az új szabadságok miatt vagy a tőke jön majd a képzett munkaerőhöz, és fizet a nyugatihoz hasonló béréket, vagy ennek hiányában a munkaerő keresi fel a tőkét, és kap magasabb béréket. Az Európai Unió éppen ezt a feltételhalmazt hangsúlyozta, amikor a tagságra készülők országokban a piacok megnyitását követelte. Minden ebből keletkező problémát sokáig átmenetinek

tekintettek a main stream-es politikusok, oldalaktól függetlenül, amit majd a piac fog megoldani. Annak érdekében azonban, hogy a felszabadított piac káros hatásaiból a gazdagabb országok kezdetben ne részesüljenek, a piac egy részét megvédték, a munkaerő szabad mozgására az EU-ban közel egy évtizedig korlátozásokat vezettek be. Újabban már a személyek szabad mozgására vonatkozó szabadság kiterjesztését Romániára és Bulgáriára is blokkolják. Ma már látjuk, hogy a washingtoni konszenzus által megalkotott neoliberális fogalom-szentháromság mivel járt, utat nyitott a tőke teljes mozgásszabadságának, ugyanakkor szükség esetén a szabadságokra korlátozásokat is bevezetett, tehát kettős mércét alkalmazott. A tőke szabad mozgásához azonban minden feltételt teljes sikerrel valósított meg. Ezzel szemben a munkaerő mind az új csatlakozó országokban, mind a régi tagországokban nem nyert, hanem veszített az új szabadságokon. Az új uniós tagországokban nem történt meg a felzárkózás, sőt egyes esetekben, mint hazánk, még a velünk együtt csatlakozóktól is leszakadtunk. A mozgásszabadsággal ugyanis a munkaerő és a tőke nem tudott és nem is tudhat egyenlő hatékonysággal élni. Mára megérkezett a negatív üzenet az Unió korábbi felzárkózásközeli állapotba került államai részére is (Spanyolország, Görögország, Portugália). A korábbi két évtizedben elért felzárkózást el lehet felejteni, folyik a visszazuhanás a negyven-ötven évvel korábbi állapotokhoz. Ők visszaszorulnak a perifériára, míg a 2004-ben és az után csatlakozottak eleve ott maradtak. Már a centrumországokban is fokozódnak a problémák. Németország sem a régi, nem is említve Franciaországot. Angela Merkel is temetettnek nyilvánította a jóléti államot. A washingtoni konszenzus hatásai ugyanis érintették a centrumországokat is. Egész ágazatok szűntek meg, és vonultak az olcsó bérű országokba, még az Unió friss országaiban fizetett bérnél is olcsóbb országokba. Közben az alapos kritikáktól és főként felelősségre vonásoktól megkímélt pénzügyi szereplők, a közelmúltbeli bankbotrányok szereplői súlyos ezermilliárdokkal terhelték az államkasszákat, mintegy alátámasztva a német kancellár asszonynak a jóléti állam végéről alkotott véleményét. A növekvő államadósságok növekvő kamatterheit csak a szociális kiadások kurtításával lehetett fedezni. A pénzügyi világrend által az államokra zúdított teher villanásnyi idő alatt növelte az államadósságok szintjét a centrumországokban is, a még tűrhető 60%-os GDP-arányos szint fölé jóval. A múlt évi állapotok sze-

rint GDP-arányosan Franciaország 89,1%, Németország 80,5%, Olaszország 126,1%, Spanyolország 83,2%, az Egyesült Királyság pedig 88,7%-os felhalmozott államadóssággal rendelkezik. Jelenleg az Unió kulcsországai a gazdaságok stabilizálása helyett a pénzhatalom bátyáinak, a nagyra nőtt bankoknak a stabilitását biztosítják tervezett intézkedéseikkel. A bankunióval, a közös bankfelügyelettel és az eurómentő (valójában bankmentő) alapokkal az EU maga is ebbe az irányba pozicionálja magát. Az EU vezető politikusai és a tagországok gazdasági csúcsvezetői rendszeres meghívottai pénzhatalmi titkos tanácskozássoknak. Mára nem arról lehet találgatásokba bocsátkozni, hogy a pénzhatalom összeesküdött-e az európai jólét ellen, hanem annak már számos gyakorlati megnyilvánulása sorolható fel. Mindenekelőtt szólni kell nyilvánvaló személyi összefonódásokról. A befolyásos személyek és ezek együttműködése vagy ellentéte alakítja a történelmet, a tömegek csak statiszták, akiket a nagy rendezők irányítanak. Mindez már nehezen rejthető el a választásokon alapuló parlamenti demokrácia színpalái mögé. Számtalan esetben a pénzhatalom intézményeiből kerülnek ki a kulcspozíciókba politikai vezetők, az EU irányító posztjain és a nemzeti kormányzatokban. Időnként választások mellőzésével kerül sor „szakértői” kormányok delegálására is, akik pénzhatalmi direktívákat hajtanak végre. Ez történt a közelmúltban Görögországban és Olaszországban is. A kapcsolat közvetlenül mutatható ki a pénzhatalom és a nemzetközi pénz- és piaci intézmények vezetői között (az EU Bizottság tagjai és főigazgatói, IMF, Világbank, WTO, Európai Központi Bank vezetői és tisztségviselői). A pénzhatalom reprezentánsai büntetőjogi ügyeiben lebénul az igazságszolgáltatás. Ha van is szankció, az nem áll arányban az elkövetett vétségekkel. Ma már általánossá vált, hogy a hazájukban betöltött funkciójukban kárt okozó vezetők magas beosztást kapnak nemzetközi pénzügyi intézményekben. Bankot csődbe juttató bankvezér útja egyenesen vezet a pénzügyminiszteri székhez, majd utaltatja ki saját és barátai pénzét még bankzárás előtt biztos helyekre. A politika és a pénzhatalom sűrűre szőtt szövete bár sok helyen felfeslett, itt-ott viselőinek póre testrészei is kivillannak, de a szövet még igyekszik minél többet eltakarni a testből. A média, mint ügyes szabó, évtizedekig kívánatosnak tudta mutatni a szövet alatt rejtőzködő fekélyes testet, ma viszont már csak arra képes, hogy ügyel-bajjal hamis gyógyírral kenegesse azt.

HAZÁNK UNIÓS MEGÍTÉLÉSE NEM SZAKMAI,
HANEM ÚJSZERŰ PÉNZBIRODALMI SZEMLÉLETET TÜKRÖZ

Hazánk rendszerváltó története nem gazdasági sikerekről, hanem a peremre sodródásról szól. Már a rendszerváltás előtti évtized is ennek megalapozásáról, az eladósodásról szólt. Az uniós csatlakozást előkészítő másfél és tagságunk egy évtizede egyoldalú birodalmi megfelelés volt, és nyomokban sem az, hogy a megfelelés kiegészüljön felzárkózásunkkal is. Ezért is maradtunk le még a térség többi országaitól is, amelyekben több-kevesebb hatékonysággal a kettő keveréke fellelhető. Ezt mutatja, hogy hazánkban példátlan sebességgel és a gazdaság minden kulcságzatára kiterjedve hatolt be a nemzetközi tőke tévesen privatizációnak elnevezett folyamat keretében. (Mitől privatizáció, ha egész ágazatok magyar állami tulajdonos helyett külföldi állami tulajdonban lévő cégekhez kerülnek?) A folyamatból a hazai szereplők lényegében kimaradtak. Ma egyetlen nemzetközi viszonylatban kiemelkedő vagy versenyképes többségi hazai tulajdonban lévő cég sem említhető meg. A külföldi tőke ilyen példátlanul sikeres penetrációját a jegybank által folytatott két évtizedes monetáris politika alapozta meg. A folyamatosan magasán tartott infláció és a felette százalékokkal megállapított kamatszint porszívóként húzta külföldre a hazai tulajdonosi osztály és a háztartások elől a megtermelt jövedelmet, és adósította el az államot is. Pozitív megítélés dolgában azonban nem panaszkodhattunk a 2010-es kormányváltásig, mert az ország „nemzetközi megítélése” ezekben az években kiváló volt. A kései Kádár-korszakban mi voltunk a reformminta más országok számára. Bokros és Surányi népnymorító csomagjuk miatt kiérdemelték a nemzetközi sajtóban az álompáros (dream team) megtisztelő jelzőt. Arról nem szóltak a tudósítások, hogy a honi lakosság miként vélekedik a dolgokról. Közben a rendszerváltás előtti szintről a reálbérek az 1978-as szintre züllöttek vissza. A húsz év mintegy 30%-os növekedésének teljes hasznát és még azon túl is nálunk a nemzetközi tőke szerezte meg, együtt a termelő nemzeti vagyon nagy részével. Ezekben az években semmilyen aggály nem merült fel demokráciánkkal kapcsolatban sem. A hazánkban működtetett nemzetközi tőke mohósága által keltett pénzügyi egyensúlytalanságok megszüntetésében 1979 óta töretlenül a megszorítások vitték a vezető szerepet. Változás csak 2010-

ben állt be, amikor az egyensúly helyreállításához a kormány egy csekély áldozatvállalást kért a nemzetközi tőke nálunk működő szereplőitől, főként azoktól, akik nem a termelésben, hanem az újraelosztásban vesznek részt. Adót vetett ki a bankokra és más szereplőkre. Ennek mértéke alig érte el a GDP 2%-át, ami töredéke a hazánkban realizált haszonnak. Az újszerű, hevenyészetten unortodoxnak keresztelt gazdaságpolitikához szükséges törvényeket a demokráciára hivatkozva azonnali heves nemzetközi kritika kísérte az EU döntéshozói részéről. Ez birodalmi szemléletet tükröz, azt sugallja, hogy nem működhet a szuverenitás, mert csak az a törvény a demokratikus, amit előbb a birodalom központja jóváhagy. Korábbi birodalmakban is a törvényeket uralkodói szentesítéssel lehetett csak beiktatni a törvénykönyvbe. Az EU bizottsága, vállvetve az IMF-fel, minden hazai és nemzetközi kommunikációs hadállást megmozgatva hazánkat arra kívánta szorítani, hogy fogadja el a hagyományos három évtizedes megoldást, és vegye igénybe újra az IMF készenléti hitel megállapodását, értelemszerűen az azzal járó standard megszorításokkal és az azokat törvényekbe iktató kényszerrel. Vegye magára ismételten a birodalmi kifosztás terheit, mint ahogy tette az elmúlt harminc évben mindig. Az anélkül elért egyensúlyjavító eredményeket rendre kétségbe vonják, de nem nevezik néven valós gondjukat, hogy nekik a kormány újszerű politikájával – a pénzüralmi gyakorlat elutasításával –, és nem a javuló gazdasággal van bajuk. Main stream nyelven ez úgy hangzik, hogy az intézkedések nem a kívánatos és fenntartható szerkezetben történtek, ezért átmenetiek a sikerek, és felettébb törékenyek. Értsük ezalatt, hogy az országnak előbb-utóbb úgyis vissza kell térnie a megszorításokhoz – a birodalmi alávetettséghez – vágyaik szerint. Addig ők viszont készek a demokrácia-aggodalmakba burkolt birodalmi támadásokat folytatni. Így érthető az is, hogy a meghozott törvényeket is mindig a demokrácia szabályaival ellentétesnek minősítik, noha ezek egyikéről sem nyert eddig még bizonyítást ez a durva érdekmotivált politikai vád. Az Európai Parlament által elfogadott jelentés is letért a tényszerű bírálatokról, amit politikai vádakkal helyettesített. A pénzüralmi rendszabályozó támadások ereje mára viszont sokat gyengült. Elmúlt hiteleink felárának az egekbe történő hajszolása minden hitelminősítői alakoskodás ellenére. Kimutatható, hogy a magyar kockázati kötvényeket is hosszú ideig spekulatív alapon vásárolták, hogy a kamatfelárak emel-

kedjenek. Volt idő, amikor kétszer annyi összegben voltak kint magyar kockázatot fedező kötvények, mint amennyi a magyar államadósság állománya. A forint árfolyamát is csak egyre növekvő kockázattal és csak rövid időre lehet 300 fölé tornászni. A jegybankban még ma is felhalmozott több ezer milliárd forintnyi kamatozó kereskedelmi banki pénz játszi könnyedséggel tudta az euró árfolyamát az egekbe kergetni, különösen addig, amikor a jegybanki vezetés is a fegyelmezőkkel szimpatizált, és sehogy sem találta módját a hazai pénzügyi érdek hatékony védelmének. A piacnak a büntető missziókban részt nem vállaló egységei azonban mára csökkenő hozamokkal és hatalmas likviditással látják el az államkasszát. Valamiből pénzt is kell keresni, nem csak a hétvégi zárva tartásból. Hazánk pedig jó befektetési lehetőségeket nyújt, a pénzügyi csődriadalmakat már senki sem veszi komolyan. Olyan hatékony retorziót az országgal szemben, amely komoly veszteségekkel járhat, hosszú ideig egyedül a túlzottdeficit-eljárás fenntartásával lehetett elérni. Ez ugyanis azzal a veszéllyel járt, hogy tekintélyes összegben szorul Brüsszelben (legalább 500 millió euró) nekünk járó kamatteher nélküli pénzforrás, ami a gazdasági növekedést segíthetné elő. Növekedésünk szerény voltáért viszont Brüsszel nem szűkölködik ma sem a kritikákban. Egyebek mellett ezzel is indokolták, hogy nem hisznek abban, hogy sikerül 2013-ban is a 3% alatt tartani az államháztartás hiányát, miközben éppen annak egyik biztosítékától, az ingyenes pénzforrástól akarnak megfosztani. Ennél cinikusabb viselkedéssel csak ritkán lehet találkozni. A túlzottdeficit-eljárás keretében hazánkkal szemben alkalmazott kettős mérce a korábbi szociálliberális kormányokkal és más tagországokkal összehasonlítva is szembetűnő. Tagsági viszonyunk, 2004 óta álltunk az eljárás alatt. 2003-ban csatlakozásunk előestéjén ígért a ballib kormány 2004-re 4,6%-os hiányt, ami lett 5,5%. A megfelelő értékek 2005-re 4,1% helyett 7,5%, 2006-ban 3,6% helyett 9,2%, 2007-ben 3,1% helyett 5,9%, 2008-ban 2,7% helyett 3,7%, és még 2009-ben is 4,6%. Almunia pénzügyi főbiztos és a sok száz trükk átsegítette a szociálliberális kormányt minden nehézségen, nem kellett a források megvonásával számolni. 2010-ben a 6%-

**...a pénzügyi
csődriadalmakat már senki
sem veszi komolyan.**

ra várt hiányt az új kormány 3,2%-ra mérsékelte, azóta minden évben a kívánt 3% alatt tartja. Szó sem volt itt objektív mércéről, inkább boszúálló birodalmi fegyelmező büntetőeljárásról. Szó sem volt az európai értékek tiszteletben tartásáról, mint az egyenlő elbírálás, inkább pénzhatalmi megbízók rendelkezéseinek naprakész teljesítéséről. Ad hoc pénzüralmi megrendelések teljesülnek más esetekben is. Ezt jól példázza a lezárt 2012-es év költségvetési hiánytérképe is. Hazánk tárgyév-re és jövőre vonatkozó előrejelzéseit három megelőző év pozitív tapasztalatát félrerúgva megkérdőjelezték, miközben átsiklottak durva hiányokon. Spanyolország 10,6%, Görögország 10%, Írország 7,6%, Portugália 6,4%, Ciprus 6,3%, az Egyesült Királyság 5,6% és Franciaország is 4,8% hiánnyal zárta a tavalyi évet. Ezekben az esetekben sorra jönnek a mentesítések és új határidő-kitűzések. A megalapozatlan, politikailag motivált hisztéria-hadjáratok folytatódnak. Az eszközök megvonásával fenyegető túlzottdeficit-eljárás megszűntével, azt helyettesítendő minket demokráciaügyben már csak az Űdvhadsereg nem vizsgál. A korábbi fegyelmező próbálkozások kudarca miatt marad a „magyar ügy” folyamatos napirenden tartása, bárminemű törvényi változtatás olvasás előtti negatív minősítése. Kettős mércével korábban is mérték az EU-ban hazánkat. A korábbi kettős mércék vagy a szociálliberális kurzusnak mint politikai oldalnak kedveztek, vagy sújtották az országot, amely ellen a balliberális kurzus viszont elmulasztotta a tiltakozást. A tény, hogy 2004 és 2010 között a bohózatba illő hiányszámokat a Bizottság szó és főként retorzió nélkül hagyta, kettős célt szolgált. Egyrészt ebben az időben zavartalan volt hazánkban a nemzetközi tőke magas extraprofittal való működése. Brüsszel pedig tudva tudta, hogy állami milliárdok offshore üzleteken keresztül a pénzhatalmi leágazásokhoz kerülnek, beleértve az EU-források jelentős részét. A deficit egy részére pedig azért volt szükség, hogy a szolgálatkész kormány továbbra is hatalomban maradhasson, és továbbra is minden a megszokott mederben folyhasson. Ezt példázta a 2006-os választási év 9,2%-os rekord deficitje, amit nem illetett kritika. Almunia rendületlenül tovább „hitt” a megújuló deficithalandzsákban. A hivatalban lévő magyar pénzügyminiszter pedig letiltotta a költségvetés valós állapotáról történő tájékoztatást, hogy az ne zavarja a választás eredményét. Amint láttuk, nem is zavarta. Egészen az őszi példabeszédig, utána meg nagyon is. A túlzottdeficit-eljárás célja nem a deficitcél tel-

jesítésének kierőltetése volt, hiszen azon már rég túl voltunk. A cél az, hogy minden eszközzel korlátozzák a magyar gazdaság növekedési esélyeit, ha lehet, beleszorítsák az országot egy újabb IMF készenléti megállapodásba és a megszorításokba. Így teljesíthetők csak garantáltan a pénzhatalmi megrendelések. Ennek a célnak eléréséhez még a szakmai hitelesség elvesztése sem drága. Ettől volt remélhető, hogy a kormány erőfeszítései megfeneklenek. Az ország agráriumát lebénító kettős mércét alkalmazott az EU az agrárfejezet lezárásakor is. Nem elég, hogy az új csatlakozók nem kapták meg a régieknek járó támogatást, csak annak töredékét, a szociálliberális kormány még ezen belül is szó nélkül a legkisebbet, a jogosnak mindössze 25%-át fogadta el. Alázatukat az EU bizottságában a deficithalandzsa kritika nélküli elfogadásával hálálták meg.

EGYSÉGES SZABÁLYOK, VAGY KETTŐS MÉRCÉK ÉS PÉNZHATALMI
RENDELÉSEK AZ EURÓPAI UNIÓBAN?

Az EU eljárásrendje szerint új tagok felvételét az EU közös jogának a hazai jogrendbe történő teljes körű harmonizálásának kell megelőznie. Az első Orbán-kormány négy éve alatt szinte minden kormányülésen foglalkoztunk a jogharmonizáció különböző területeinek előkészítésével és a hazai jogrendbe történő beiktatásával. Már a 2004-es bővítés is szolgált vaskos meglepetéssel, amikor az érvényes jogrendet alaposan felülírta az aktuálpolitikai érdek. Hiába tettek eleget a csatlakozó új országok az EU piacnyitással kapcsolatos minden elvárásának, mégsem nyert kielégítést jogos igényük a mezőgazdasági támogatások területén a régi tagországok termelőinek járó teljes közvetlen támogatásra. Az EU ajánlata 25% volt, egyes esetben lehetett azonban 55% is. Ez nem egyszeres, hanem kétszeres kettős mérce volt. Részint eltérés a régi és az új tagországok között, de tovább részmercézve az új tagországok között. Amint emlékszünk, Lengyelország 55%-ot, hazánk pedig 25%-ot kapott. A teljes támogatási szint elérésére egészen a jelen évig kellett a magyar gazdáknak várni. Kettős mérce elszenvedői voltunk a cukorkvótáról való lemondás alkalmával is. Nem volt olyan tagország, amely a kvótája háromnegyedéről mondott volna le holmi világgazdasági érdekből, komoly kompenzáció nélkül. A kettős mércék alkalmazása eddig a közvéleménynek azért nem

tűnt fel, mert a szociálliberális kormányzatok tájékoztatási útvesztőiben eltűntek a valós információk, valamint azért sem, mert ezekért a hazánkat ért kettős mércékből adódó károkért komoly kormányzati mulasztásokért hunyt szemet a Bizottság. Erre volt kitűnő példa a magas államháztartási deficit feletti hanyag átsiklás Almunia főbiztos és a Bizottság részéről. Semmi kétség, hogy a kettős mércék alkalmazásának rugóit nem az Unió szabályrendszerében, hanem a háttérben meghúzódó pénzüralmi érdekekben kell keresni. Ezek alkalmazását néha politikai csereüzletek keretében tolerálták a kormányok. Az ilyen típusú csereberében hazánk balliberális kormányzatai mindig az élen jártak. Egy kettős mérce akár árthat is az országnak, ha a csereüzlet hasznot hoz a pártérdeknek. A 2008-tól tartó nemzetközi pénzügyi válság óta a kettős mérce alkalmazása kiegészül azzal, hogy nemcsak annak alkalmazása szolgál pénzüralmi érdekeket, hanem a jövő szabályait is ezeknek alárendelve kívánják megalkotni. A kettős mércék alkalmazása az adósságkezelésben teljes polgárjogot nyert. Alapszabály, hogy ahol túl nagy az adósság mértéke, ott az adóssal kesztyűs kézzel bánnak, mert ha csődbe megy, nagy zavart okoz a pénzhatalmi gépezetnek. Olaszország és Görögország már eredendően sem voltak euróképesek, de bevették őket a zónába. Olaszországot a jelen 3%-os hiányával kiengedték a deficiteljárásból. A megszorításokat magukra vállaló kormányzatok enyhe elbírálásban részesülnek, még akkor is, ha képtelenek költségvetésük javítására. Ezt mutatja a spanyol és a portugál példa. A számtalan megszorítás ellenére a hiány nem csökken a kívánt mértékre. A megszorítások miatt egyre többen kerülnek az utcára. Majd jön az újabb megszorítás. A munkaképes fiatal korosztályoknak jószerivel már a fele sem jut munkahelyhez, de mindez nem számít. Akik viszont – mint hazánk – ugyan alternatív módon, de saját erőből egyensúlyt hoznak létre, büntetést érdemelnek. A büntetés nyilvánvalóan azért jár, mert az egyensúly helyreállításának terhéből jut a pénzhatalom helyi kedveltjeinek is. A legaggasztóbb fejlemény viszont az, hogy a jövő európai erőforrásainak nagy részét majd a pénzhatalmi egységek által okozott válságok elhárítására kell fordítani. Erről szólnak az eurómentőnek hirdetett alapok, melyek tulajdonképpen kivétel nélkül bankmentésre fordítódnak. Ezt szolgálnák a bankunió és a közös bankfelügyelet, esetleg az államadósságok feletti közös felelősség

megvalósítása. Pénzuralmi érdek a szabad kereskedelmi zóna ötlete az EU és az USA között. A tárgyalásokat a napvilágra került kémbostrány ellenére is haladéktalanul elkezdték, pedig a kémkedés vélhetően kiterjedt európai gazdasági titkokra is. Ennek érdemi részleteiről a közönség vajmi keveset ismer. A legtöbb jel arra mutat, hogy az Európai Unió mára a pénzhatalom uralma alá került, ami növekvő mértékben indít el választói kiábrándultságot és kiszámíthatatlan természetű, közeli jövőben prognosztizálható politikai mozgásokat. Jó lenne ezeknek elejét venni alapos reformokkal, visszatéréssel az alapító atyák ötleteihez az együttműködő nemzetek Európájához. Mielőbb, annál jobb és olcsóbb.